

In die tijd. Zo begon zojuist de evangelielezing. Dat zal u niet verrast hebben. Zo begint immers iedere zondag de lezing van een stukje uit de evangeliën. We zijn daar aan gewend en stellen niet de vraag om welk moment het nu precies gaat. Meestal is het precieze moment ook niet te achterhalen. De aanduiding 'in die tijd' wil niet meer zeggen dan : die tijd was belangrijk omdat toen het belangrijke gebeurde wat verteld gaat worden.

Nu wil het geval dat van wat we zojuist gehoord hebben, wel bekend is waar en wanneer het plaats vond. Lukas schreef erbij : zes dagen later nam Jezus Petrus, Jacobus en Johannes met zich mee en besteeg de berg Tabor om er te bidden. Wat gebeurde er dan zes dagen voordat Jezus met Zijn drie leerlingen de berg Tabor opging ? En is er verband ?

Dat verband is er. Zes dagen vóór de gedaanteverandering op de Tabor maakte Jezus aan de twaalf leerlingen die overal met Hem meetrokken, bekend wie Hij eigenlijk was. Een beetje abrupt stelde Hij hun de vraag : "Wie zeggen de mensen dat Ik ben ?" Er kwamen verschillende antwoorden : "Sommigen zeggen : u bent Johannes de Doper." "Anderen zeggen : u bent Elia." "Weer anderen blijven wat vaag en zeggen dat U een van de oude profeten bent."

Dan spitst Jezus de vraag toe : "Wie zeggen jullie dat Ik ben ?" Waarop Petrus zonder te aarzelen antwoordt : "U bent de Christus, de gezalfde van God." Jezus bevestigt zijn intuïtie en geeft aan dat Hij inderdaad Gods gezalfde is en dat dit veel lijden en verworpen worden met zich mee zal brengen. Daarmee verwijst Hij naar één van de grote messiaanse profetieën uit het eerste verbond, de profetie van de lijdende dienaar van de Heer zoals die te vinden is bij de profeet Jesaja.

Er is dus een moment geweest dat Jezus zich is gaan realiseren dat die profetie Hem betrof. Was dat in Nazareth waar Hij opgroeide, op een keer dat die profetie op de sabbat werd voorgelezen in de synagoge ? Of was het later, in verband met Zijn doop door Johannes in de Jordaan ? Of was dat besef pas gaan dagen tijdens de veertig dagen die Hij na Zijn doop in volstrekte eenzaamheid doorbracht in de woestijn ?

Het maakt verschil of wij als mensen alleen zelf iets omtrent eigen persoon of eigen leven weten, of dat ook onze omgeving ervan op de hoogte is. Zolang wij zelf als enige van iets weet hebben, is het besef van onontkoombaarheid minder sterk. We kunnen het nog voor onszelf houden. Het staat nog alleen subjectief vast. Er is nog niemand die ons eraan kan herinneren. Objectief gaat het vaststaan als derden er een eigen kennis van hebben. Als Petrus Jezus beleden heeft als de door de profeten aangekondigde messias, komt dat zelfbesef bij Hem echt vrij. Hij zet een volgende stap.

Lukas vertelt in zijn evangelie dat Jezus graag 's nachts bad. Als Hij dichtbij een gebergte was, ging Hij daar naar toe en bad Hij in de eenzaamheid, tussen hemel en aarde. Acht dagen na het belangrijke moment dat Hij Zijn leerlingen gevraagd had wie Hij in de ogen van de mensen was en, daarop aansluitend, wie zij zelf dachten dat Hij was – Petrus had Hem toen beleden als de messias, Gods gezalfde, - nodigde Hij drie van Zijn

leerlingen, uiteraard Petrus, en met hem Jacobus en Johannes uit, om met Hem mee te gaan, de berg op om daar met Hem te bidden. Zij gingen met Hem mee.

Daar gebeurde het wonderlijke Zijn gelaat veranderde van aanblik en Zijn kleren werden stralend wit. En zie, twee mannen waren met Hem in gesprek, Mozes en Elia. Van beiden wordt in de Heilige Schrift verteld dat God de Heer hen eens had uitgenodigd de berg Horeb op te gaan, en dat Hij toen in heerlijkheid aan hen verschenen was. Dat was op belangrijke momenten in de geschiedenis van het oude Godsvolk. Aan Mozes verscheen Hij tijdens de uittocht van het volk uit Egypte, aan Elia een paar eeuwen later in de tijd dat koning Achab Israel verleidde tot afgodendienst. Jezus' leerlingen kenden die verhalen.

Nu mochten zij met eigen ogen zien hoe Jezus, hun geliefde meester, mocht meemaken hoe tijdens Zijn gebed Gods heerlijkheid op Hem afstraalde, hoe Hij opgenomen werd in die heerlijkheid, hoe die heerlijkheid Hem van binnen uit verlichtte. Zij wilden dat gezicht bewaren. Petrus roept uit : "Heer, laten wij hier drie tenten bouwen, één voor U, één voor Mozes en één voor Elia. Maar dan overschaduwet hen een wolk. Uit die wolk klinkt een stem : "Dit is Mijn Zoon, de uitverkorene, luistert naar Hem."

Dan neemt het visioen een einde. Zij zijn weer alleen met Jezus. Vergeten doen ze het visioen nooit. Voor goed is het in hun geheugen geprent. Die indruk van goddelijke heerlijkheid zal hen altijd bij blijven. Als zij na de gebeurtenissen van Pasen terugdenken, is het voor hen duidelijk : dit gaf ons een voorsmaak van Pasen, van Jezus' heerlijkheid, die nu altijd Zijn deel is.

In de tijd die volgde, zou er nog veel gebeuren dat die indruk versluisde. Zij zouden getuigen Zijn van Jezus' lijden, van Zijn kruisdood. Dan kon die dierbare indruk hun gevoel niet meer bereiken. Dan waren zij verslagen. Ze zal pas weer in volle helderheid terugkomen op de dag van Pasen, als het graf leeg is en Jezus 's avonds in hun midden staat en hun Zijn vrede wenst. Van dan af zullen ze aan het gebeuren op de Tabor terugdenken als voorbode van het paasmysterie. Dat was het ook.